

[Indenrigsministeren.]

med at lade de lokale Myndigheder nærmere undersøge, hvorledes hele dette nye Beredskab skulde bringes til Anvendelse. Selvfølgelig var Tilrettelæggelsesarbejdet i selve Hovedstadsområdet af alt overskyggende Betydning, og det navnlig ogsaa af den bestemte Grund, at en Tilrettelæggelse og Gennemgang af Hovedstadsforholdene vilde faa den allerstørste Betydning som Eksempel for de øvrige interesserede Omraader her i Landet. Efter at Ministeriet derfor havde foranlediget, at de forskellige Spørgsmaal var behandlet af Statspolitiet, Sundhedsstyrelsen, Militæret, Brandvæsenet, Luftværnsforeningen o. fl., saaledes at man kendte disse sagkyndiges Syn paa Luftbeskyttelsens Betydning for de Sagomraader, de repræsenterer, foranledigede Ministeriet som bekendt, at Københavns Kommune og de saakaldte „A-Byer“ tog Planlæggesspørgsmaalet op og i Samarbejde med alle vedkommende fremskaffede Klarhed over, hvad Opgavens Løsning maatte nødvendiggøre af Foranstaltninger inden for de forskellige Forvaltningsgrene, det her drejer sig om, under Hensyntagen til alle lokale forhold. Af de Redegørelser, der saaledes fremkom, var Hovedstadens Behandling af Spørgsmaalet selvfølgelig det væsentligste, ogsaa under Hensyn til, at man der i særlig Grad raadede over den fornødne tekniske og administrative Sagskundskab. Før dette Arbejde var tilendebragt, kunde der overhovedet ikke være Tale om at gaa til Lovgivningsmagten igen for at erhverve den Række af Bemyndigelser, der var nødvendige for den endelige Udformning af Luftbeskyttelsen.

Det var et meget stort Arbejde, Københavns Kommunes Luftbeskyttelsesudvalg under Borgmester P. J. Pedersens Ledelse var blevet stillet over for. Det maa her erindres, at Tilrettelæggelsen af disse Ting faktisk er som et eneste stort Mosaikarbejde, hvor de enkelte Dele omhyggeligt maa gennemarbejdes stykkevis for derefter at tilpasses til Helheden og Fremskyndelsen af enkelte Dele paa andres Bekostning meget let medfører Tidsspilde og mange unødige Udgifter. Jeg siger derfor her i Dag til det ærede Medlem, at ingen skal med nogen Ret kunne bebrejde Københavns Kommunes Luftværnsudvalg, at det først kunde afgive den store Betænkning med alle dens utallige Detaljer i Februar Maaned i Aar.

Medens dette fundamentale Arbejde stod paa i Københavns Kommunes Luftværnsudvalg, behandlede Ministeriet en Række Enkeltspørgsmaal, der ikke var særlig lo-

kalt betingede og derfor kunde fremmes selvstændigt. Det gælder bl. a. Mørklægning, Materielprøvning, Varsling, Meldingstjeneste og visse Uddannelsesspørgsmaal, der bl. a. toges op i Samarbejde med Luftværnsforeningen.

Med Afgivelsen af denne Københavns-Betænkning i Februar i Aar var Luftbeskyttelsesforberedelserne bragt et afgørende Skridt fremefter, og Ministeriet kunde med meget kort Varsel fremsætte Forslag i Rigsdagen om de Lovgivningsforanstaltninger, man nu maatte anse for nødvendige, idet man havde Klarhed over, hvor en saadan Lovgivning maatte sætte ind. Det skete, som bekendt, ogsaa omgaaende, ca. en Maaned efter Betænkningens Afgivelse, idet jeg forelagde Lovforslaget her i Tinget den 18. Marts i Aar.

Det ærede Medlem talte i denne Forbindelse i Motiveringen af sin Forespørgsel om alt, hvad der var forsømt i disse 3 Aar. Jeg maa have Lov at sige til det ærede Medlem, at jeg tror, man her i Rigsdagen under Behandlingen af Forslaget i Foraaret var helt klar over, hvilket uhyre vanskeligt Omraade man her bevægede sig paa, og klar over Nødvendigheden af den Maade, Arbejdet var bygget op paa gennem Københavns-Betænkningen, hvis man da ikke skulde have disponeret paa bedste Beskub og uden økonomiske Hensyn af nogen Art. Jeg modtog efter den Redegørelse, jeg gav i det daværende Folketingsudvalg, ingen Bebrejdelser fra nogen Side under de meget indgaaende Forhandlinger, jeg havde i dette Udvalg. Her i Salen faldt der enkelte Udtalelser fra det ærede Medlem og fra det ærede Medlem Hr. Vanggaard om, at Arbejdet var gaaet for langsommeligt — lidt skal der jo altid kritiseres —, men jeg tror, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft i denne Forbindelse hellere skulde erindre, hvad det ærede Medlems meget nære Partifælle i det andet høje Ting, den ærede Landstingsmand Hr. Holger Andersen, udtalte om hele dette Spørgsmaal, idet han sagde:

„Der har i det andet høje Ting været ført en Debat, under hvilken man fra forskellige Side har ment, at der er gaaet alt for langsomt til Værks paa det Omraade, der her lovgives om. Jeg skal ikke udtale nogen Formening om dette, idet man næppe vil kunne komme uden om den Kendsgerning, at Udviklingen paa dette Omraade er undergivet saa store Forandringer, at det virkelig ikke kan siges at være nogen let Opgave hurtigt at træffe Foranstaltninger af den her omhandlede Karakter.“